HET PAD VAN DE LEIDENDE MERRIE

Handel altijd uit liefde, maar realiseer je dat liefde vaak zacht en meegaand mag wezen, maar soms ook krachtig en standvastig moet zijn.

Het pad van de **leidende merrie**

Go with the Flow

Nanda van Gestel–van der Schel

uitgeverij de Schel

Het pad van de leidende merrie

Copyright © 2014 Uitgeverij De Schel
Auteur: Nanda van Gestel–van der Schel

Redactie: mevr. E.A. Anema-Broer
Omslagontwerp: Herma Egberts, Klare Kijk

ISBN 978-90-822817-0-5
NUR 487

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1
De val en wat voorafging 7

Hoofdstuk 2
Go with the Flow 37

Hoofdstuk 3
Vechten voor hartscontact 73

Hoofdstuk 4
Verlangen naar zielsverbondenheid 109

Hoofdstuk 5
De cirkel is rond 141

Hoofdstuk 1
De val en wat voorafging

Het eerste dat ik voelde was een warme ademstroom, die in mijn neus en gezicht werd geblazen. Langzaam kwam ook het geluid terug en hoorde ik een zachte bries, een uitademing. Ik zag niks; alles was aardedonker. Nu voelde ik ook het gekriebel van haren in mijn gezicht. Ik kon het niet thuisbrengen en realiseerde me nog niet dat een paard, dat over me heen gebogen stond, druk doende was om me weer leven in te blazen. De warme ademstroom stopte en in plaats daarvan, voelde ik nu hoe een fluweelzachte paardenneus tegen mijn hoofd en schouder aan duwde. Opstaan, Nanda, wakker worden, hoorde ik een stem in mijn hoofd fluisteren. Ik tastte in het donker om me heen, zoekend naar vaste grond. De heideplantjes kriebelden aan mijn handen, maar ik herkende het gevoel niet. Ik schoof mijn cap, die door de klap over mijn ogen was geschoven en nu hard op mijn neusbrug duwde, naar achteren. Er was weer licht. Voorzichtig duwde ik mezelf op tot zit en keek ik om me heen. Een waas van groene bomen, paarse heide en blauwe lucht draaide in een ononderbroken

stroom om me heen, alsof ik in het centrum van een kleurrijke wervelstorm zat. Ik maakte het kinbandje van mijn cap, die me naar later zou blijken zojuist het leven had gered, routinematig los en zette hem af.
De dolmakende storm kwam langzaam tot stilstand, zodat ik mijn omgeving weer enigszins kon ontwaren. De heide waar ik op zat, de bomen die me omringden en de hemelsblauwe lucht boven me. Nu zag ik ook het witte paardje, dat in mijn neusgaten had geblazen en me wakker had geschud, over me heen gebogen staan. Ik keek recht in haar donkere ogen die me vertrouwd maar ook verschrikt aanstaarden. Mijn blik volgde de teugels die aan het bit vastzaten naar boven toe. Ze zaten om de arm van een jong meisje met blonde krullen en grote blauwe ogen, die zo mogelijk nog angstiger keken dan die van het witte paard.
'Ze komt weer bij!' riep het meisje verheugd, toen ze zag dat ik zat en mijn cap had afgedaan.
Ik zag dat er nog twee jonge meiden bij ons stonden, allebei met een pony.
'Waar ben ik?' vroeg ik aan het meisje met de blonde krullen, dat ik normaal gesproken als Astrid ken, toen mijn stem terug was.
'Je bent op de Meenthe, Nanda,' zei Astrid en de bezorgdheid die uit haar stem sprak was onmiskenbaar. De Meenthe… ik wist niet wat of waar dat was.
'Is dat op aarde?' vroeg ik in alle oprechtheid. Ik zag de schrik in Astrids ogen weer oplaaien.

‘Ja Nanda, dat is op aarde,’ zei ze heel nadrukkelijk. Ze legde me uit dat de Meenthe een heide- en bosgebied is, in de buurt van onze woonplaats.
‘Gelukkig,’ verzuchtte ik, ‘dat is goed.’
‘We rijden hier heel vaak hoor,’ zo vertelde ze, ‘maar jij bent net van je paard gevallen.’
‘Heb ik een paard?’ vroeg ik oprecht verbaasd. Ik zag hoe de meisjes elkaar verontrust aankeken.
‘Ja, Nanda,’ ging Astrid kordaat verder, alsof ze een klein kind gerust moest stellen, ‘je hebt drie paarden: Eden, Hazel en Flow.’
‘Is dit mijn paard?’ vroeg ik, wijzend naar het kleine witte paardje dat zo duidelijk over me waakte. Zij had me voor mijn gevoel gered; ze had me teruggeroepen uit een donkere, bewusteloze wereld.
‘Dit is Hazel,’ vervolgde Astrid, ‘zij is inderdaad van jou, maar ik mocht vandaag op haar rijden. Hazel heeft jou niet afgebokt hoor, zij zou zoiets nooit doen.’
‘Nee,’ zei ik instemmend, ‘dit paard is erg lief.’
‘Ja, Hazel is zeker lief,’ zei Astrid, ‘Eden is ook een heel lief paard, maar die is nu thuis. Flow is het paard dat jou heeft afgebokt. Kijk, daar staat ze.’
Ze wees naar een prachtig voskleurig paard, dat een heel eind verderop stond te grazen alsof er niks aan de hand was. Toen Flow voelde dat alle ogen op haar gericht waren, gaf ze een eigengereide blik terug, om vervolgens onverstoorbaar verder te eten.
‘Dat paard is niet lief,’ zei ik, ‘dat paard wil ik niet meer hebben.’ Ineens kwam er nog een andere

gedachte in me op. ‘Heb ik ook kinderen?’ vroeg ik ongerust. Astrid beaamde dat ik inderdaad kinderen had, vier om precies te zijn. ‘Oh,’ zei ik schuldbewust, ‘dan ben ik erg dom geweest.’ Het drong langzaam tot me door dat ik ternauwernood aan de dood was ontsnapt. Ik was nu op de Meenthe en gelukkig was dat op aarde, maar ik was zo ver weg geweest dat ik net zo goed op een heel andere plek wakker had kunnen worden. De meisjes wisselden een blik van verstandhouding en Astrid nam het woord weer.
‘Je bent niet dom geweest hoor Nanda,’ zei ze vol vertrouwen. ‘Jij kunt heel goed rijden en je hebt Flow nog maar net. Ze heette eigenlijk Fleur en ze is het veulen van jouw eerste paard, Natasha. Ze bokte iedereen eraf bij haar oude eigenaar en daarom is ze bij jou gekomen. Jij hebt haar gekregen om haar opnieuw te trainen. Jij kunt paarden waar niemand iets mee kan beginnen, weer goed krijgen. Dat heb je met Eden gedaan en dat ga je met Flow ook doen.’
‘Oh,’ zei ik berustend. Ik nam aan wat Astrid me vertelde, maar ze had me net zo goed kunnen zeggen dat ik een pianiste of een chef-kok was. Zelf had ik namelijk niet de flauwste herinnering aan wie ik was of wat ik deed.
‘Daar zijn ze,’ riep een van de andere meisjes plotseling opgelucht. In de verte kwamen een man en een vrouw aangelopen. De auto waarmee ze waren gekomen, hadden ze op het bospad geparkeerd. De man kwam meteen op me afrennen. Hij voelde net zo vertrouwd